

כתן מעמד של תיאטרון עירוני לאומרי

על התיאטרון הרפרטוארי הלא-מסחרי בישראל עובה מטבח מוסדי קשה. אף כי דעת הקהל נתונה בעיקר לפניה החמור של "הביבה", אין זה מטבח על תיאטרון אחד, כי אם מטבחה של סיטה מוסדית סלמה. בכל מקום בעולם, מלבד ישראל, פועלות התיאטרוניות הרפרטוארים כמוסדות ציבור, והם נהנים מהתמיהה כספית המגיעה, בדרך כלל, ל-35 עד 70 אחוזים מתקציבם – ובמקרים מסוימים אף למעלה מזה. רק בישראל נמנע הציבור עד כה מלאץ את התיאטרוניות הרפרטוארים (מלבד תיאטרון עירוני חיפה), והוא לא העניק להם את התמיכה המינימלית המקובלת.

מבחינת מבנהו ומוסדי ומחינת התמיהה האיבורית הניכנת לו, אין הבדל מהותי בין הקאמרי לבין שני התיאטרונים הרפרטואריים האחרים בתל-אביב. בדומה ל"הביבה" ו"אהל", מהוות גם הקאמרי חברה פרטית, הנמצאת בבעלותם של שחננים, ביוזן שאין סוד צבורי טיסכיהם ליטול על עצמו את הבעלות ואת האחריות להפעלו של התיאטרון. למרות שהיקף פעולתו והחזרה הכספי שלו גדויל משל "הביבה", זכה הקאמרי בשניים האחידות בתמיהה כספית זעומה בלבד, שלא הגיעו במוצע אלא ל-12 עד 13 אחוזים מכל המזוזור שלו : קרוב ל-90 אחוזים מהכנסותיו באו לו מכירת בריטיסטים.

יס הסבורים כי יציבותו הייחסית של הקאמרי, הן מבחינת הכלכלי והן מבחינת המוסדי – הכספי, מטמת ראייה לכך, שאפשר לקיים תיאטרון רפרטוארי באורח תקין, גם כתאינו בעלות ציבורית ואינו נהנה מתמיהה כספית רבה – בתנאי שינוהל באופן מניח את הדעת. אך אין טעות גדולה מזו.

بعد המדיניות על הימנעות מגיענות ומשבריהם כספיים מטלם הקאמרי מחד ריק בצוותם של פטרות בלתי-גמגינות ובלתי-פוטקות על-חותמו הרמה האומנותית על עבודתו, והפרת האומנותית היא במידוע חרבי-פיפיות מסוכנת, אך אפילו בר, לא עליה בידיו להימנע לאורך ימים משבר שפוך היחסים אחרים. יתר על כן, גם הביהול הכספי ביזהר, איינו יכול לענות אלא על חלק מן הבעיה. הוא יכול להצביע את קצב ההידדרות המשברית, אך אין בכוחו בטום אופן להבטיח לתיאטרון חיים תקינניים, כל עוד הוא נאלץ לפעול בתחום-תקיניות מעיקרט. ותנאי אלה מחייבים והולכים מיום ליום, בתוצאה מכירתנו לעידן הטלביזיה.

גוכת התפתחויות חמורות של החודשים האחרונים, בטלת במלטה המכרה כי יס לפרט את בעיותה של "הביבה" מתרון יסודי על-ידי הפיכתה לתיאטרון ממלכתי, תוך כיסוי ברעונותה והבטחת תקציב נאות לفعاليותה לעתיד. הקאמרי ראה תמיד בתיאטרון הלאומי, שהוא רשות התיאטרוניות העבריות, את המופד לקבלה תואר של תיאטרון ממלכתי, והוא מברך בכל-לב על שהממלכה ראתה לנכון, ولو גם באיחור מצער, להעניק ל"הביבה" מעמד רם זה ותנאי קיום נורמליים.

עם זאת, רואת הקאמרי זכות לעצמו לחשוע שגן בעיותו – הוא נמצא בעתיד הקרוב את פתרונה.

ב-1966 המליצה ועדת ציבורית בראשותו של פרופ' חיים הלפרין, על מתן מעמד של תיאטרון ממלכתי ל"הביבה", ועל מתן מעמד של תיאטרון עירוני לאומרי. הוועדה נתמכתה על-ידי דאס-העירייה, מר מרכבי נמיר, כדי תמציע הסדר לחיבת תיאטרון בעיר, אך למehrבה הצער לא נעשה עד כה אף עד להבטחת הטלאותיה.

אי-ឡכן נאלצים אנו לומר למלטה ישראל ולעירייה תל-אביב-יפו : אל תחכו עט פתרון בעיתינו עד סנהינה נחונינו גם אנחנו במטבר חמור. מבחינת תנאי-חקיוס המוסדיים והפיננסיים הכספיים נמצאים אנו על אותו מדרון תלול כמו "הביבה" ו"אהל", ואין לנו מהידדרותנו. אם גם הצלחנו עד כה לעכב או להאט הידדרות זו, הרי שלא לעולם חוטן : לבן אל תחכו עט הפיכתנו לתיאטרון ציבורי עד שנימצא מרוזקי-אברים בתחום המדרון. אם מתחממת ממלאת ההחלפה להעניק לנו לעתיד מעמד, מבנה וגובהם של תיאטרון עירוני, מן הדין לעשות זאת היום, כיעודנו פועלם באופן תקין, ולא מחר – כתנהיה חדלי – אוניות.

בם הבהירן הפיננסי הקר מציבע באותו כיוון. נטיון התקופה האחורה מלמד באופן חד-משמעות כי מניעתו של המבר זולה שבתתייה מכסי הגרעוניות לאחר שהמבר פרץ. אכו מאמינוים שאילו היינו מחמוטה, חלילה, והייתה נטפת לנו סכנת כליה, היו נמצאים בסופו של דבר המלויונים להבטחת המשך קיומנו, כתם סיימצאו המליונאים הדרושים היו להבטחת המשך קיומת על "הביבה". אך שפָק דב את יט' הבהיר פיננסי כלשהו באותו רתיעה המוגעת מאננו היום אותו שכופים הרבה יותר קטנים, הדרושים להבראת מצבנו ולהבטחת פועלתנו ותקינה - רק מסום שטרם התמסנו, או מסום שלא צברנו עד כה הפסדים גדולים די-הצורך.

הදעת נוחנת פטרון בעיתת "הביבה" לא יהיה מענה מבורך העומד בפני עצמו, כי אם חלק בלתי-נפרד מפטרון כולל כל בעיתת התיאטרוני הרפרטוארים הבלתי-סוחרים בישראל. בஸגנון פטרון כולל זה מן הדין שטובעת המליצה, סיוען לקאמרי מעמד כל תיאטרון עירוני כל העיר תל-אביב.

בסנת 1969 י滿או לתיאטרון הקאמרי 25 שנה. אנו קוראים לממשלה ישראל, לעירייה תל-אביב-יפו ולאיבורו כולם: במלואת מಚית יובל טני לפעולתו האומנותית, יונק-גנא לקאמרי מעמד על תיאטרון עירוני, ויובטו לו התנאים המוסדיים והכלכליים הנאותים להמשך מילוני סליחותו האומנותית בישראל.